

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXIX. Qualiter Paulus convictus à Malchione Presbytero qui prius sophista fuerat, abdicatus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPUT XXVIII.

De Episcopis qui tunc praetereis insignes fuerunt.

Inter quos maximè eminebant Firmilianus Cæsarea Cappadocum episcopus: Gregorius & Athenodorus fratres, ecclesiastum apud Pontum episcopi: Helenus quoque Tarsi, & Nicomias Iconii Antistites. Sed & Hymenæus qui ecclesiam Hierosolymitanam regebat, & Theotecnus qui Cæsariensem illi finitimatam administrabat. Maximus præterea, qui Bostrensem ecclesiam summa cum laude gubernavit. Sexcentos quoque alios qui unâ cum Presbyteris & Diaconis eò confluxerunt, nequamquam difficile fuerit recensere. Verum hi quos dixi, illustres præ ceteris habebantur. Omnibus igitur vario tempore diversimode ac sè penumero in unum coeuntibus, multæ disputationes & questiones in uno quoq; confessu agitate sunt; cum hinc Samosatenis Paulus dogmatis sui novitatem occultare adhuc niteretur, illinc sacerdotes herefim illius & aduersus Christum blasphemiam denudare atque in medium producere laborarent. Dum hæc aguntur, Dionyfius extremitum diem obiit, anno Principatus Gallieni duodecimo, cum Alexandriae episcopatum septendecim annis obtinueret. In ejus locum subrogatus est Maximus. At Gallienus Imperio per quindecim continuos annos administrato, Claudiu successorem reliquit. Qui cum biennium imperavisset, Aureliano deinceps tradidit Principatum.

CAPUT XXIX.

Qualiter Paulus convictus à Malchione Presbitero qui prius Sophista fuerat, abdicatus est.

Huc refer
Niceph.
1.6. c. 28.

Hujus temporibus postrema Synodus innumerabilium ferè episcoporum congregata est: in qua auctor ille nefarie apud Antiochiam hereseos Paulus, convictus & ab omnibus manifestissime reprehensus falsi dogmatireus, ab universa quæ sub celo est ecclesia catholica eliminatus est. Præcipue vero illum coaguit, & latere cupientem confutavit Malchion quidam: vir discretissimus; quippe qui Sophistica apud Antiochiam scholæ prefuerat: & qui ob fidei

KEFALAION KH.

Περὶ τοῦ γνωστού οὐδὲ φανταστικοῦ περιπτώματος.

TΟύτων οἱ μάλιστα διάπεπον, Φιρμιλιανὸν τὸ Καππαδοκῶν Καισαρεῖαν πίσκοπον· τὸν Γρηγόριον τὸν Αθηνόδορον ἀδελφοῖς, τὸν καὶ Ποντικὸν παρέχοντα παρηκαὶς, ἐπὶ τέτοιος Εὔλευσι τῆς εἰς Ταρσὸν παρηκαὶς, καὶ Νικομάρον τὸν Ιχνονίῳ μητρόν αἵματι εἰς Γερζελύμοις ἐκκλησίας Υμέναιος, τὴν ὁμόρρα ταῦτης Καισαρείας Θεότεκνος Μαζιμοῦς ἐπιφερέσ τέτοιος, τὸν καὶ Βόσφορον ἐπὶ τοῦ ἀδελφῶν διαπεπόντος ήγειτο. μικρόν τε τὸ λαχίσιον διπορῆσαί τις ἄμα περιβεβολεῖσαν διακόνους, τῆς οὖσης ἐνεκεν αἰτίας εὐπορημένη πόλει τηνικόδε συγκρετιβεῖσαν ριθμόμενος ἀλλὰ τέτων γε οἱ μάλισται Φανεῖς οἴδε ήσαν. πάντων οὐκέτι καὶ φόρως καὶ πολιάρχους ἐπὶ ταυτὸ γειτονιῶν. τὸν μὲν ἀμφιτὸν Σαμοσατέα, τὸν ἔτερον οὖσας ἐπικρύπτειν ἔτι καὶ συνακαταδειπνεῖσαν τὸν ἡπούμενον καὶ εἰς τερερούσην τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν εἰς Χαρβλασφημίαν αὐτῷ, διὰ πατρὸς ποιησαν εἰς τέτων τὸ Διονύσιον τελευτᾶ, τῇ τοδικαὶ τοῦτον εἶται τὸ Γαλλινόν βασιλείας, συντῆς καὶ Αλεξανδρείαν Επισκοπής εἰς ἐπιλακούδεσσα διαδεχεται τὸν Αὐτὸν Μαζιμοῦν Γαλλινόν ἐφ' ὅλης συναυτοῖς πεντεκατητὴν δεχήν κεκρεμένοντο, Κλαωδον τὸν διάδοχον. δεύτερον δὲ τὸ διελθόντο Αύρηλιανον μεταδιδωσι τὴν ἡγεμονίαν.

KEFALAION KO.

Οπως ὁ Παιᾶς ἵλειθες ὑπὸ Μαλχίωνον τοὺς πάπας τῶν πριστίνερων, εἰς επιρρυθμήν.

KΑΤΩΝ τελευταῖς συγκρετιθεσκοποῖσιν οὖσων Επισκόπων Συνόδων, φανταστικοῖς απάντων ἢδη Σαφοῦσαν γνωστοῖς ἐτεροδοξίαις ὅτις καὶ Ανδρόχειαν πρέσεως δεσχηγός, τῆς οὐαδὸν τὸν ερεντούσαν θολικῆς συκλοπίας διπορηύσειμ. μαζιμοῦ δὲ αὐτὸν εὐθύνας Σπικρυπόμενον διπεριφερεῖ Μαλχίων. ἀντρὸς τάχει ἀλλα λόγιον. καὶ φίσις τὸν ἐπ' Ανδροχείας ἐπιλακούδεσσαν

τηρίαν διατείνεις απορεσθε. & μήν αλλά καὶ δι-
στερβαλλεσται τῆς εἰς Χειρὸν πίσεως γνη-
σιαὶ απεξεβιερίζεις τῆς ἀντόδι παροικίας ή-
γιαδρούς. οὐδὲ γετοι Πατηματικούρων ταχυ-
γραφῶν, ζήτησον περὶ τοῦ ἀντὸν συστοιχοῦρο-
τον, εἰς δεῖρον Φερομένιον γέμεν, μόνος ἰχυτε-
τῶν αἰλουρικρυψίνοντα καὶ ἀπατηλὸν φωρεύ-
σαντον αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ.

πιεῖ καὶ παύλον θητειόλας τὴν πιστότηταν.

Mητρὶ δὴ διὸν ἐμὶ κοινῆς γνώμης οἱ Πα-
ταντοσυγκενεθημένοι πομένες δια-
χειρίζαντες Πατητολεῖς εἰς περόστητον τὴν τε
Ρωμαῖαν, Εποιότε Διονυσίον, καὶ Μαξίμον-
τε καὶ Αλεξανδρεῖαν, ἐπὶ πάσας διαπεμ-
ποματὰς ἐπαρχίας. τὴν διπλῶν αποδί-
πτηπτον φανερεύνατεις αὐτοῖς. καὶ τοὺς Παύλου
τοὺς διάστροφον ἔτεροδοξίαν. ἐλέγχεις τε καὶ
εὐθυτεῖς αἱ περὶ τοῦ ἀνθρώπουν ανακεκτησαστοι. καὶ ἔτε-
ποτανα βίον τε καὶ τρόπον τὸν ἀνθρώπος διηγεύμενοι.
Δεῖ ων μηδὲν εὐεκεν καλῶς αὐτῷς
παντας αὐτῶν ἐπὶ Φπαρόγοντος διελθεῖν τὰς
φωνας. Επιτολὴ. Διονυσίῳ καὶ Μαξίμῳ καὶ
τοῖς τὴν σικελίαν πάσι συλλειτυργοῖς ή-
μι. Εποιόποιοι καὶ περιεβιεροις καὶ διακόνοις.
κυκλόπη τῇ ζωτὸν ζεργον καθολικῆ σκηλι-
παία. Ελεον καὶ Υμέναιος καὶ Θεόφιλος. Καὶ Θεό-
τεκνος καὶ Μαξίμος. Περικλος. Νικόμας καὶ
Αἰναιος. Καὶ Παῦλος. Καὶ Βώλανος καὶ Πρωτογέ-
νης. Καὶ Ερεύνης καὶ Ειτύχης. Καὶ Θεόδωρος. Καὶ
Μαλχιων καὶ Λεκιος. καὶ οἱ λοιποὶ πάντες οἱ
σωματικοὶ παροικεῖντες τὰς ἐγγὺς πόλεις καὶ ἔθνη
Εποιόποιοι Καὶ περιεβιεροις καὶ διακόνοις. καὶ αἱ
δικαστίαι Φθεῖς, αὐγαπτοῖς αδελφοῖς ὃν
Κυειο χαίρειν τέτοιοι μηδὲ βραχέα, ἐπιλέγει-
σι ταῦτα. ἐπεξέλοντο μὲν ἡ ἀμά καὶ παρεκά-
λεμδη πολλοὶ καὶ τῶν μακράν. Εποιόποιων,
ἐπὶ τὴν θεραπείαν τὸ θανατηφόρον διδασκα-
λαῖς. ὁποῖες Καὶ Διονύσιον τὸν ἐπὶ τῆς Αλεξαν-
δρείας καὶ Φιρμιλανὸν τὸν διπλὸν Καππαδο-
κιας, τὰς μακαρίτας ὡν ὁ μὲν ἐπέτειλεν εἰς
τὴν Αιγαίαν, τὸν ἄγεμόν της πλάνης γδὲ
περιφρέσεως αἴξιώστας. γδὲ πέρος περόστητον
γραψαί αὐτοῖς, αὐλαὶ τῇ παρεγκίᾳ πάσῃ ἡς
κατοικητηραφον ιστετάξαμδρόν οὐ Φιρμι-
λανος καὶ διαφορόμενος καλεύνω μὲν τῶν ὑπ'
οκείνες καντομεγίμενων, οὓς ἴστρον καὶ μαέν-

A Christianæ sinceritatem, in ejus loci ecclæsia Presbyterii honorem erat consecutus. Hic igitur adversus Paulum suscepta disputatione, excipientibus cuncta Notariis (quaenam quidem disputatione etiamnum exstat) occultos hominis sensus fraudesque detegere solus omnium valuit.

CAPUT XXX.

De epistola Synodi contra Paulum.

B Mnes itaque in unum congregatae Antistites, unam ex communis sententia ad Dionysium Romanæ urbēs Episcopum, & ad Maximum Alexandrinum scripserunt epistolam: quam ad omnes deinde Provincias transmisserunt: tum ut studium suum ac diligentiam omnibus declararent; tum ut perversum Pauli dogma, confutationes quoque & disputationes aduersus illum habitas, cunctamque hominis vitam ac mores exponerent. Porro ipsamet illorum verba, ad perpetuam posterorum memoriam non incommodum fuerit hic referre.

Dionysio & Maximo, & omnibus per universum orbem comministris nostris, Episcopis, Presbyteris & Diaconis, & universa ecclæsia Catholicae quae sub caelo est, Helenus & Hymenæus, Theophilus, Theotecnus, Maximus, Proculus, Nicomatas, Aelianus, Paulus, Bolanus, Progenes, Hierax, Eutychius, Theodorus & Malchion & Lucius; & reliqui omnes qui nobiscum sunt vicinarum urbium & provinciarum Episcopi, Presbyteri ac Diaconi; & Ecclæsia Dei, carissimis fratribus in Domino salutem. Paucis deinde interjectis hæc subjungunt: Scripsimus etiam ad complures Episcopos longius dissitos: eosque hortati sumus ut ad exitialis doctrinae morbum curandum accederent. Nam & ad Dionysium Alexandrinum, & ad Firmilianum Capadociæ Antistitem, beatæ recordationis viros, literas dedimus. Quorum ille scripsit quidem Antiochiam: sed erroris ducem ne salutatione quidem dignatus est; neque ad eum nominatum, verum ad universam Antiochenium Ecclesiam literas suas direxit, quarum etiam exemplum hic subjecimus. Firmilianus vero cum bis Antiochiam venisset, damnavit quidem dogmatis ab illo investiti novitatem, ut te-